

๕ คุณหญิงทองหา ๓

คุณพ่อถึงแม้จะเป็นหนุ่มบ้านนอก แต่ก็เป็นเศรษฐี เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านมาก ท่านเป็นคนมีธรรมะ เคยบวชเรียนถึงเปรียญธรรม ๖ ประโยค และท่านเรียนวิชาหมอยามาด้วย จึงสามารถรักษาโรคได้ เวลาใครป่วยก็มาหาคุณพ่อ ให้คุณพ่อฉีดยาให้ ใครไม่มีเงินคุณพ่อก็รักษาให้ฟรี ดังนั้นตั้งแต่ลูกเกิดมาลูกจึงมีแต่ความสุข และกลายเป็นสาวมั่น เก่งกล้า ไม่กลัวใครเลย มาตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะคิดว่าเรามีแม่เป็นถึงคุณหญิง มีพ่อเป็นถึงคุณหมอ เวลาไปไหนมาไหนก็บอกว่าเป็นลูกของคุณหมอ ก็จะไม่มีจิกโก้นไหนกล้ามาแหยม เวลาคุณพ่อไปนา ก็จะเอาลูกขี่คอไปด้วย ชีวิตช่วงนั้นของลูกมีความสุขมาก

จนกระทั่งวันหนึ่ง วันเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของลูกก็มาถึง คือ พระองค์เจ้าฯ ที่เป็นท่านพ่อของคุณแม่สิ้นพระชนม์ ที่นี้ในพินัยกรรมระบุไว้ว่า ห้ามแบ่งมรดกจนกว่าจะตามหาตัวคุณแม่เจอ จึงทำให้พี่น้องทุกคนต้องรีบสืบตามหาคุณแม่แทบพลิกแผ่นดิน ไม่ใช่เพราะรัก แต่เพื่อให้ถูกต้องตามพินัยกรรมใช้เวลาตามหากันเกือบ ๑๐ ปี กระทั่งเจอกัน จึงได้จัดการเรื่องมรดก

นอกจากนี้ในพินัยกรรมยังระบุไว้อีกว่า ให้นำลูกหลานที่กระจัดกระจายเอากลับมาเลี้ยงดูส่งเสียให้เรียนหมดทุกคน ดังนั้นลูกจึงจำต้องพรากจากพ่อแม่ตั้งแต่อายุ ๑๓ ปี ตามพินัยกรรม ซึ่งจะต้องรวมเอามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อมาเรียนหนังสือกับคุณหญิงท่านหนึ่งซึ่งเป็นพี่สาวของคุณแม่ ลูกได้อยู่ในครอบครัวหลังใหญ่สวยงามมาก มั่นหน้าจะมี

ความสุขสบายกว่าบ้านนา แต่ตรงข้าม ชีวิตลูก ไม่ได้สบายเลย เพราะลูกต้องช่วยเขาทำงาน บ้านเกือบทุกอย่าง แม้ว่าเขาจะส่งลูกให้เรียน ในโรงเรียนชั้นดีเยี่ยม แต่ลูกก็อยู่ในฐานะเป็น เด็กบ้านนอกซอมซ่อที่แตกต่างจากเพื่อน ๆ ในโรงเรียน ลูกเรียนอย่างขาดความมั่นใจ เพราะเด็กกรุงเทพฯ เรียนไวกว่าเด็กบ้านนอก ลูกรู้สึกตัวเองว่าเป็นเด็กโง่ท่ามกลางเด็ก ฉลาด ลูกจึงต้องพยายามในเรื่องการเรียน อย่างหนัก ซ้ำร้ายไปกว่านั้นลูกได้เข้าโรงเรียน ดีๆ ก็จริง แต่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการ เรียนเลย ลูกได้เงินค่าขนมไปโรงเรียนเพียง วันละ ๖ สลึง ซึ่งพอดีสำหรับค่าอาหารอย่าง ประหยัด แต่ก็ไม่เพียงพอสำหรับค่ารถ ทำให้ ลูกต้องฟิตร่างกายให้แข็งแรง เพราะต้องเดิน ไปกลับโรงเรียนวันละ ๘ กิโลเมตร ฝนจะตก แดดจะออกอย่างไรก็ต้องฝ่าไปให้ได้

พอกลับมาจากโรงเรียน ก็ต้องช่วย
ทำงานบ้านจนรู้สึกเหนื่อย ทำงานบ้านเสร็จ
ก็ถึงเวลานอนพอดี เขาก็ปิดไฟ ทำให้ลูกไม่
ได้ทำการบ้าน ลูกจึงหาทางออกโดยการเจียด
เงินค่าขนมที่ได้เพียงน้อยนิด ไปซื้อเทียนไขมา
จุดแอบอ่านหนังสือตรงชั้นบันได ตอนที่เขา
หลับกันหมดแล้ว

ดินสอก็ต้องใช้จนหมดแล้วเอาไม้มา
ต่อเพื่อให้เขียนได้ เสื้อผ้าก็ต้องใส่ขาด ๆ ปะ ๆ
กระโปรงก็ต้องสอยชายลงมาเรื่อย ๆ เพราะ
ลูกตัวสูงขึ้น แต่เขาก็ไม่ให้ซื้อใหม่ จนบาง
ครั้งลูกต้องแอบร้องไห้คิดถึงคุณพ่อคุณแม่
เสมือนขาดที่ปักพินอันแสนจะอบอุ่นเมื่ออยู่
ในคุกหาสน์หลังใหญ่แห่งนี้ ลูกจำยอมทนอยู่
ที่นี่จนกระทั่งเรียนจบชั้น ม.ศ.๖ ได้ทำงานที่
สำนักงานสถิติแห่งชาติ และได้ย้ายออกมา
อยู่กับสามีหลังจากแต่งงานแล้ว ตอนอายุ
ได้ ๒๔ ปี

บุพกรรมใดตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ ๑๓ ปี ลูกมีความสุขมาก แต่หลังจากนั้นชีวิตก็ลำบากต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ บุพกรรมใดทำให้ลูกมีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนดีๆ แต่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเรียนเลย บุญใดทำให้ลูกได้มาอยู่ในบ้านหลังใหญ่และสวยงามมาก แต่ต้องอยู่อย่างต่ำต้อย ยากจน ต้องแก้ไขบุพกรรมนี้อย่างไรคะ

คุณครูไม่ใหญ่

ตัวลูกตั้งแต่เกิดจนอายุ ๑๓ ปี มีความสุขมาก แต่ภายหลังต้องมีชีวิตลำบาก และพลัดพรากจากพ่อแม่ เพราะในอดีตได้เคยไปสร้างบุญเป็นประธานทอดผ้าป่า ก่อนทำบุญก็มีปีติดี แต่วันงานจริงกลับไปหงุดหงิดว่าเขาจัดงานต้อนรับไม่ดีทั้งๆ ที่อุตส่าห์ทำบุญตั้งมากมาย ก็เลยเสียอกเสียใจ เพราะเป็น

คนเรื่องมาก บุญเลยหก เพราะฉะนั้นจะไป
ทำบุญวัดไหนก็ตาม ต้องให้เหลือเรื่องเดียว
คือจะเอาบุญ ไม่ต้องให้ใครมาเอาใจ ใครจะ
เอาใจหรือไม่เอาใจก็ไม่เป็นไร ที่สำคัญเรา
ต้องรักษาใจใสๆ จึงจะถูกหลักวิชา

ทำบุญแล้วก็หงุดหงิดเพราะความถือตัว
ดังนั้นบุญจึงมีวิบัติเจือปนส่งผลไม่เต็มที่ บุญ
ที่เป็นประธานจึงทำให้ได้มารดาสูงศักดิ์ มีคุณ
พ่อเป็นที่เคารพนับถือในชุมชน แต่มีความ
สุขเพียงช่วงสั้นแค่ ๑๓ ปี เพราะว่า ก่อนทำ
มีปิติ แต่ขณะทำ และหลังทำไปแล้ว เรื่อง
มาก ไม่มีปิติ

ลูกได้มีโอกาสเรียนโรงเรียนดี แต่ไม่ได้
รับการสนับสนุนด้านการเรียนเลย เพราะใน
อดีตลูกไม่ได้สนับสนุนญาติหรือลูกหลานให้
ได้เล่าเรียน แต่ก็มีทานบารมีในระดับหนึ่ง จึง
ได้เรียนในโรงเรียนดี เป็นบุญปนบาป เพราะ
ความหงุดหงิดถือตัว เรื่องนี้สำคัญมาก วางตัว

ได้ แต่อย่าถือตัว ควรวางตัวให้สมกับที่ตัว
เป็น แต่อย่าถือตัวจัด ให้ถือตัวแต่พอดีพองาม

ลูกได้มาอยู่บ้านหลังใหญ่ แต่ชีวิต
ต่ำต้อย เพราะทำบุญแบบถือตัวดั่งกล่าว บุญ
จึงปนบาป ส่งผลได้ไม่เต็มที่ จะแก้ไขก็ต้อง
ทำทานด้วยความเคารพ อย่าหงุดหงิดถือตัว
และต้องทำสม่ำเสมอ ปลื้มปีติยินดีในการทำ
ทำบุญทั้งก่อนทำ กำลังทำ และภายหลังจาก
ทำไปแล้ว อีกทั้งต้องทำตัวง่าย ๆ อย่าถือตัว
เจ้ายศเจ้าอย่าง เรามาเอาบุญอย่างเดียว
เท่านั้น อย่างอื่นเรื่องเล็ก เขาจะให้ไปนั่งตรง
ไหนก็ไปเถิด มันก็อยู่ใกล้ ๆ กันนั่นแหละ อยู่
วัดเดียวกัน โลกใบเดียวกัน จักรวาลเดียวกัน

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘